

PS

ALLEHANDA OM VARJEHANDA

Avdelningen har ånyo lyckats tillskansa sig utrymme.

Själv har även avdelningsföreståndaren med sin frekventa benägenhet att falla i tankar ständiga problem med sina koder. Lyckligtvis är han relativt ensam om sin dator, och har därför kunnat automatisera sina inloggningar på Nätet till den grad att han numera bara ramlar in utan att behöva anstränga närminnet det minsta.

Att ramla ut har inte heller varit några problem.

Vad gäller bankomaten försöker föreståndaren minimera riskerna genom att hålla sitt konto så tomt som möjligt. Därutöver lutar han blint på att ingen kommer på idén att tro att han är så dum att han verkligen har fastnat för den urenkla sifferserie han valde (kontot är från den hedna tid när man fick välja).

Något större problem än bankomaten bjuder tankomaten, där bensinfirman nödvändigtvis skulle sköta siffervalet. Koden anlände i ett omsorgsfullt slutet kuvert och har aldrig lyckats slå rot i föreståndarens minne. Därför står den uppskriven på ett väl dolt ställe i fordonet, vilket avsevärt har höjt föreståndarens oljekollningsfrekvens vid tankning.

Föreståndarens tilltagande ålder visar sig inte endast i form av glömda koder utan även i en aversion mot all obetänksam hantering av modersmålet. Lika halsstarrig motståndare som någonsin är föreståndaren naturligtvis till tuggummiuttrycken »skicka signaler», »se över den här biten», »uppleva sin *sittation*», »ha full förståelse för» och »på något sätt».

Det senaste molnet på föreståndarhimlen är dock dessa

Rubriker och Bildtexter med Stor Bokstav på Alla Ord Utom några av de Små

som sprider sig med förfärande hastighet, troligen från akademiska uppsatser som framställts i tvåspråkiga versioner. Denna förfärligt fula och extra svår-lästa ovana kan med stor fördel överlätas till den amerikanska publiken att stå ut med.

Avdelningen står ut med tanken att återkomma.

Obstipatio kodex

Hjälp, jag lider av kodförstoppning! Det går inte längre, jag kan inte hålla inne alla koder, de måste ut. I början var det bara en fyrsiffrig kod till bankomat-kortet som gällde, nu för tiden är det minst 10 olika koder att hålla reda på.

Härom dagen när jag skulle tvätta i tvättstugan kom jag inte in genom dörren för den där förbaskade koden. Min granne tittade förbi och kunde hjälpa mig där jag stod som ett frågetecken.

– Tvättar du så ofta? undrade grannen.

Som om det inte var nog med en kod till vår portuppgång, en andra kod till porten på sjukhuset och en tredje kod till labbet på jobbet, försöker min mor lära mig alla *sina* koder.

– Du som har sånt sinne för siffror. Hur ska du annars kunna vattna mina blommor när jag är bortrest?

Vidare är det koden till Shell-kortet och koden till Texaco-kortet. Dessa bensinkoder förväxlar jag jämt – och får stå och skämmas i kön med arga bilister bakom när jag står och trycker gång på gång på den där lilla mackapären inne på macken. Bilister i kö blir alltid så arga.

Tacka vet jag ICA! ICA-kortet har en kod som jag närapå kan, och de gånger det inte funkar får man faktiskt handla mat i alla fall. Så man slipper svälta (det kanske vore bra om korten i framtiden gjordes ätbara).

Nu är det inte bara till alla kort man skall kunna koden, utan i själva arbetet måste man också kunna en massa koder. Det senaste är ju det här med Internetanslutning och e-post. Det är bara det att för att kunna logga in måste man ha en kod. Du får bestämma den själv, hur du vill, bara det är fem tecken eller bokstäver! Kom på något käckt men glöm det inte en vecka senare! Varning, varning efter semestern...

Dr Tess

Sedan var det det här med koden till VISA-kortet. Jag har nämligen skaffat bankomat på telefon. Det är väldigt käckt för man kan hemifrån sin egen telefonlur fråga hur mycket man har kvar på sitt bankkonto. Därför behöver man inte längre komma ihåg siffrorna på bankomatkvittot, bara man kommer ihåg siffrorna i koden.

Plötsligt i förra veckan talade den förtjusande automatiska damen i luren om för mig att jag hade slagit in fel bankkontonummer eller angivit fel kod. Jag försökte gång på gång men den automatiska damen var hur envis som helst.

– Du har givit ett felaktigt nummer. Var vänlig försök en gång till.

– Vad tusan. Min kod är ju 4228, röt jag till den automatiska damen (som inte blir arg när man ryter till henne). Hon vägrade dock att tala om för mig hur mycket pengar som stod på kontot.

Bara för att bevisa för den automatiska damen att jag minsann kan min kod tog jag på mig jackan och gick ner till närmaste bankomat.

När jag tryckt in 4228 svarade den vänligt »Ange din kod igen» och sedan »Ange din kod igen».

Inför det tredje försöket tänkte jag »Mig lurar du inte» och tryckte »Avbryt» varpå bankomaten snällt spottade ut kortet. Jag gick då till nästa bankomat och tryckte in min kod 4228 igen.

– Slurp, sa bankomaten och tuggade i sig mitt kort.

Där stod jag med lång näsa och undrade om det var 4228 jag slog in. Eller var det 4248? Eller var det 2428? Eller var det till ICA-kortet, eller var det Shell som hade den koden?

Kai Knudsen

PS. Koden 4228 är fingerad. Jag har ingen sådan kod. Tror jag.